

Прича о две клавирске дирке

Биле једном две заљубљене клавирске дирке, црна и бела. Црна дирка била је мушка половина тог пара, а бела женска. Живеле су свој занимљив и задовољни живот на једном светлуцавом клавиру боје храстове коре. Тај клавир је свакога дана свирала девојчица милог погледа која је уживала у музици. Дирке су биле веома срећне док их је додиривала јер би тада настајала хармонија која би свакоме ко је чуо ту музику испунила душу и срце. Девојчица је имала веште, меке прсте који су их као облаци нежно миловали.

Једног дана, неочекивано, клавир је продат. Никада се раније није померао и дирке су се страшно узнемириле када су осетиле да га непознате руке умотавају у непрозирни вео и подижу. Човек који га је купио, чим је клавир пренео у свој дом, кренуо је да свира на њему. Звучало је то као да громови ударају у тло! Толико је лупао и млатио по клавиру да су се дирке препале и одлучиле да занеме. Из њих више није излазио никакав звук. После неколико дана, нови власник је позвао клавир штимера, али овај није могао да помогне. Власник је побеснео, опалио клавиру пар шамара и избацио га право на ђубриште.

Диркама је лакнуло. Више их нико није ударао и љутито свирао по њима. Нови дом није био ни чист ни удобан, али су барем имале свој мир. Неки дан касније поред клавира је пролазио неко – скитница сузних очију. Када је угледао клавир, радосно ускликну. Силно се обрадовао клавиру, привукао гајбицу и одмах сео за њега. Почео је да пребира по диркама. Иако није свирао од најраније младости, његови прсти стварали су магичне звуке. Чудесне ноте испуниле су читав предео. Дирке су уживале док је случајни пролазник свирао по њима. Одлучиле су да овом необичном пијанисти, који је изгледао грубо, али је имао меко срце, поклоне мало музичке чаролије.

„Хајде да овом племенитом човеку улепшамо живот”, предложила је дама која се звала Ми.

„Мислим да би то била права ствар”, одговорио је високи господин Сол.

Трудиле су се да новом власнику поклоне најплеменитије тонове. Музика коју је стварао променила га је, отворила његово лице и срце и пролепшала га. Људи су, опчињени чудесним звуковима који су одјекивали пределом, почели да долазе на ово неугледно место да би га слушали. Убрзо су се и скитница и клавир преселили у град. Скитница је добио породицу и изглед правог музичара. Наставио је да се бави музиком и постао познат. Није се одвајао од клавира боје храстове коре.

А клавир? Он се преносио са колена на колено. Дирке су уживале у музици која се рађала из њиховог додира са прстима који умеју да воле.

Лила Станојевић

рођена 13. 07. 2009.

Разред IV3

ОШ „Иван Гундулић”

Народних хероја 12

11 070 Београд

Тел. 011/2603296

Учитељица: Нада Бунчић

Имејл адреса: buncicnada@yahoo.com

Тел. 064 174 85 42